

עב:

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עין משפט
גר מצוה

מסורת הש"ס

16 ולקמן קטנ. נדה
מח: 11. 12 כלל פכיו מ"י.
13 ומלת וחיל טעות
הפסוק שהרי הן מלח
דלמור ר' יוסי נשנית במשה
כלל שס. 14. 15 ופסחים
16. 17. 18 ושמ"ה פרק ד.
19 ויקרא 16. 17 ושמ"ה
20 ויקרא ט"ו. 16 ז"ל
משיירט. רש"י 17 פ"י
הוא כל שנת. 18 ז"ל
דקיה לחמ"ה.

ג"יין הש"ס

נב' רב"י י"ב ורימ"א.
נראה שלל לנרוס 16
הינות:

הגהות הב"ח

16 נב' ומנין לטרפה
שמטתה יו"י טמאה
אסורה בחליה וטרפה
כל"ל ומיתת אף נמחק:
17 ה"ב ד"ה דכשת יו"י
כשר מאבר מן החי:

הגהות מהר"ב

17 ד"ה שחלק
יו"י ח"י לפנים ולפניהם.
ומלת ולפניהם נמחק. וי"ב
ז"ל למחקר י"ב ז"ל ולא
לפניהם דה"ב אחת ככתב
דף כ"ו ע"ב:

טהור מן המדרס. מתחלה כשנמנה מדרס כריך לומר דהיה
שם פשוטי כלי עץ מפקיק בין רגלו לנגד דלוי אין שם
פשוטי כלי עץ לא הוה פליג ר' יוסי דהא צ"ל לו מדרס ומגע זו ביחד
אם היה יתק או מדרס ומגע מדרס אם היה נעול וכשנא צבת אחת
מודה ר' יוסי כדמשמע בהקומץ
רבה (מנחות דף טז):

אלא שאם נגע בו הוב בו, שנגע

זו מקמי מדרס אירי או
שיקף דרס דהוב ליה מדרס ומגע
איהוב צבת אחת דלוי לנסוף לא אחי
מגע דקיל וחילל את המדרס החמור
כדמשמע בהקומץ ורבה (שם): וס'
ד"ה כ"ו דקמי צבתימא מודה ר' יוסי
בשני סדינים המקופלים ומנמיס זה
על זה וישב עליהן הוב שהעליון טמא
מדרס והתחתון טמא מדרס ומגע
מדרס פ"י שיש איר בין הסדינים
שמונחין על גבי קונדינס זה למעלה
מזה וישב זו על העליון עד שהכבד
העליון שנגע בתחתון וכגון שפשוטי
כלי עץ מפקיק בינו ולסדינים דנעלוין
קדם המדרס למגע ונתחמון בתיס
צבת אחת שהכבד על העליון עד
שנגע לתחתון נטמא מדרס מחמת
הזו ומגע מדרס מן הסדין העליון
ושניהם צבס צבת אחת ומעיקר
דקא הוב צבי נמיפשט צביא דעשרין
שחלקו ונטמא אחד מהם והניחה
'צבסא ותור טבול יוס ונגע צבמא
מי אמרין שבע ליה טומאה או לא
ויטמא גס חלק השני ע"י לירוף כלי
ופשיט ממתי' דסדין טמא מדרס
שעשאו וילון טהור מן המדרס אכל
טמא מנגע מדרס אמר ר' יוסי וכי
צבסא מדרס נגע זה אלף שאם נגע
בו הוב טמא מלא לוא אפי' לנסוף
אכתי לא ידע צבתימא דשני סדינים
דמוכח בהדיא דלא חילל לנסוף מגע

מדרס דקיל אמדרס דחמור וא"ת דבשלהי העור והרוטב (לקמן דף
קכח): תניא החותך כותה כשר מאכר מן החי חיוב עליו ואח"כ
חתכו טמא ופריך תומאת בית הסתרים היא ומשני ר"מ היא והשתא
היכי חיל אחר הטומאה אובלגין דקיל אטומאת אכר מן
החי דחמיר וי"ל דטומאת אובלגין חמיר שראוי להצטרף עס פחות
מכניסה אובלגין אכל קודם שימשע עליהם לא היה ראוי להצטרף
והרב ר' שמשון אומר דשבע ליה טומאה לא שייך בדבר שהטומאה
צבה מגופו וחילל שפיר אפי' קל על חמור וכפירושו משמע בהקומץ
רבה (מנחות דף טז): דבעי למיפשט מההוא דנ' סדינים דלא אחר
שבע ליה טומאה שהרי תחתון טמא מדרס ומגע מדרס פ"י אע"ג
דעליון אינו טמא אלא מדרס הייט משום דלא חילל מנגע דקיל
אמדרס דחמור צוה אחר זה אכל מתחמון צבי למיפשט כיון דצבת
אחת ודאי חל אפי' קל על החמור וא"כ צבתימא שיהי כי היא
דעשרין שחלקו חלים אפי' צוה אחר זה ומשני דצבת אחת ודאי חילל
אפי' קל על חמור אכל צוה אחר זה אפי' שניהם שיון לא חילל
האחרין והשתא לפי סברת הפושט אמאי לא פשיט מר"מ דלמור
גבי סדין שעשאו וילון דטמא מגע מדרס אלמא דחל קל עס החמור
צבת אחת אלא ודאי כשהטומאה צבה מגופו לא אמר' שבע ליה
טומאה ותל אפי' קל על חמור אפי' צוה אחר זה ויש לדחות דלא
צבי למפשט מר' מאיר (דהא ר' יוסי פליג עליה מהאי טעמא
ולהכי לא פשיט אלא מר' יוסי: אבל ש"ש ע"י שיש הבאות מבגד
גרוף בשעת פרישתן מאביהן טומאה מאביהן. דקודם
שנחלק לגמרי נוגעת חציטת זו לזו וה"ה דבשלהי על שלשה משכמת
לה דמורה ר' יוסי כגון שחלק פשוטי כלי עץ בין רגלו לנגד
דלחי מדרס ומגע צבת אחת ואפי' אם הפסיק נמי אם היה נכפל
שבעה שדרס עליו ששני ראשיהן נוגעים זה צוה בגלוי דלחין זה
בית הסתרים וצבת אחת קאחו אלא ניחא ליה לאשכוחי טומאת מגע אפי' צבגד שיהיה עומד כל שעה מתוח והיה שם פשוטי כלי עץ
המפסיק דומיא דרישא: בשעת פרישתן מאביהן. ואל"ת ולקמן כהעור והרוטב (דף קכח): גבי החותך כשר
(י) מן החי דטמא ומנוק' לה כר"מ דלמור טומאה דבית הסתרים מטמא לוקמה אפי' כר' יוסי דבשעת פרישתו מקבל טומאה מהאכר ודוחק
לומר דמיידי כגון דנמשהו ראשון שנחתך לא היה באכר כדי לעלות ארוכה וי"ל דבעי לאוקמי אף צבתימא ככל כחו דלא מקבל טומאה מאביהן
שבעת פרישה מאביהן וכי היא גוונא משני צפ' אמרו לו (כדמיה דף טו): ומיהו צפ' כ"ל לילין ופסחים דף פה. ושם ד"ה ולתיבא) גבי אכר שלא
מקבלו דחותך עד שמגיע לעגס וקולף עד שמגיע לפרק וחותך ודייק מינה דלא גזר טומאה על היוצא דל"כ היה מטמא מה שבפנים ומשני
דטומאת

מנ: דלא מטמא: לומא ר"מ לעטמיה. דלחית ליה טומאת בית
הסתרים מטמא: שלשה. טפחים צבד שראוי למדרס יהיה מדרס הזכ
שהוא אכ הטומאה דכתיביס) וכל אשר יגע במשכבו וגו': שנחלק.
ואינו ראוי עוד למדרס אכל ראוי הוא לשאר טומאות דק"ל שלש
אכצעות על שלש חיי לעניים א| ולעשרים: עור מן המדרס. מלטמא
אדם וכלים: אכל טמא מגע מדרס. טומאת הנוגע במדרס יש לו
והוי ראשון לטומאה מפני שנגעו זה צוה צדודן מחוברין שהיו
מדרס: וכי צאינס מדרס נגע זה. מחלף שחלק שהרי מנגע חבירו
אינו מנגע לפי שהוא בית הסתרים אלא אם י"ל שיש גלוס טומאה
ימשמרת עליו לוא משום מגע מדרס: אלא שאם נגע בו הוב. צרגלו
ערוס כשדרס עליו או לאחור שדרס עליו והוי עליו שני טומאות
טומאת מדרס שהיא אכ הטומאה וטומאת מגע שהיא ראשונה ואינה
אלא לטמא אובלגין ומשקין ונחלק טהור טומאת מדרס ואינו אכ
הטומאה עוד אכל טמא מנגע הזכ כ"ו שלא טבול ופחת מר' אכצעות:
לא שנו. דנחלק ר' יוסי על ר' מאיר: אלא כשלא על שלשה
שנחלק. דליכא למימר בשעת פרישתן זה מזה קבלו טומאת מגע
זה מזה שהרי בשעת פרישתן לא יש צוה כדי לטמא צבד ולא צוה כדי
לטמא צבד שהרי אין צוה שיעור אכ הטומאה: אכל ג' אכצעות
הכאין מבגד גדול. שהיה טמא מדרס וחתכו ממנו שלש אכצעות טהרה
החמישה הקטנה מן המדרס שאין צה כשיעור וטמאה מגע מדרס
אפי' לר' יוסי דלמור אין מגע החצור מנגע דהא בית הסתרים היא
הכא מודה משום דבשעת פרישתו מאביו אי אפשר לנמאם שלא יגע
מעט מעט ובשעת פרישה אינו בית הסתרים ומקבל טומאה מאביו
שיש בו שיעור אכ הטומאה. והכא גבי מתני' נמי אפי' ר' יוסי מודה
דמגעו מנגע משום שעת פרישה כשותך האכר מן העובר:
כחותך